

„Hm.... Ja.... Enfin! Je moet bedenken, het is alles nog maar zoo kort.... weer hier.... Ik ben nog niet heelemaal ingeleefd... Nog wat vol zit m'n hoofd, waarschijnlijk, met andere dingen...”

„Ja, ja, dat begrijp ik wel,” viel hij haastig in de rede.

„Het verwondert me dan.... ja, misschien.... wel 'is even een beetje — ik heb zoo lang een verschrikkelijke werkelijkheid ondergaan, moet je bedenken — ik ben wel 'is even verbaasd, dat jij.... in een tijd als deze hoe zal ik het zeggen.... je hoofd houden kan bij zulke... betrekkelijk toch fantasieën, niet waar? Zulke.... uitgedachte verwickelingen.... Begrijp je me?.... Nou ja! Och! Onzin natuurlijk, dat weet ik wel.”

„Maar liefste, hoe kan je nou zoo iets zeggen? Dat ik er mijn hoofd bij kan houden? God, als je wist! 't Heeft me waarachtig moeite genoeg gekost, in die tijd dat je weg was vooral, me voldoende op mijn werk te concentreren! Maar móest ik dat dan niet doen? Werd ik er niet, zoowel van binnen-uit als van buiten-af, toe gedwongen? Hoe onnoodig dan ook misschien, 't is mijn werk hè? Mijn levenstaak! Dat waarvoor ik leef....! Fantasieën? Uitgedachte verwickelingen?” Met een krachtig gebaar: „O nee, maar dan vergis je je toch, als ik er heelemaal in wég ben grijpt het mij aan! Dan bestaat er niets werkelijkers voor me dan die fantasieën!”

Getroffen keek ze op. „Wat? Och ja, natuurlijk! Begrijp ik ook eigenlijk wel... Je kunt niet anders meer.”

„En ik wil ook niet anders! Ik ben een schrijver! Met dat werk sta of val ik!”

„Och ja, Huiblijf, natuurlijk! Toe, vergeef het me maar! Je hebt gelijk, spreekt van zelf. Ik ben een gans, een sufferd, 'k geloof heusch dat ik een beetje maal soms....”

Zij kwam naar hem toe om hem een zoen te geven, pakte zijn hoofd. Maar Huib, wild, bijna ruw, trok haar op zijn schoot. „Nonsens! Mijn heerlijkheid ben je! Blijf je altijd... Ik kan het me ten slotte ook wel begrijpen, dat massa's andere dingen jou veel gewichtiger lijken. Alsof ze 't mij niet zouden doen soms! God! Maar tóch liefste, jij, jij.... Je moet me toch maar altijd au sérieux blijven nemen, mij en mijn werk, want als jij dat niet meer deelt.... In deze tijden van bruutheid en geestverwarring, waarin kunst haast iets bespottelijks is geworden, een kunste-naar... een....”

Zij lei haar hand op zijn mond. „Sst! Stil nou maar.... Wat is dát nou? Au sérieux nemen! Nou vraag ik je, wat een uitdrukking! Ik die je zóó bewonder.... zoo hoog tegen je opzie.... Dat weet je toch wel.... Je werk, wat heb ik er altijd van genoten....! Ik lijk toch ook waarachtig wel gek soms...”

Wél haar volle attentie gaf Pauline, als hij sprak over de russische